

OKTOOBER 2014

ERRS TEATAJA

**Ühemehe kultuur
järjepidevust ei taga**

**Persooniloos Põlvamaa
rahvakultuuri spetsialist Kati Taal**

**Mõtteid tantsupeost, mis tekkisid
rahvatantsujuhtide suvekursusel**

**Alustab uus tantsuõhtute sari
„Sabatants Hopneri majas“**

TOIMETAJA
Mart Valner
mart@errs.ee

KUJUNDAJA
Henry Semmel
henry.semmel@gmail.com

VÄLJAANDJA
EESTI RAHVATANTSU JA
RAHVAMUUSIKA SELTS

Kaastööd oodatud toimetaja aadressil.
Kujunduses kasutatud graafilised elemendid Freepik.com

Sisukord

- 3** Tunnusta valdkonna tublisid tegijaid
- 4** Ühemehe kultuur järjepidevust ei taga
- 6** Persoon: Põlvamaa rahvakultuuri spetsialist Kati Taal
- 12** Mõtteid tantsupeost, mis tekkisid rahvatantsujuhtide suvekursusel
- 14** Alustab uus tantsuõhtute sari „Sabatants Hopneri majas“
- 15** Ullo Toomi nimelise rahvatantsustipendiumi sai tantsujuht Natalja Rasskazova Ida-Virumäalt
- 16** Palju Õnne

Tunnusta valdkonna tublisid tegijaid

Eesti Rahvatantsu ja Rahvamuusika Selts kutsub kõiki rahvatantsu ja rahvamuusika inimesi taas üles märkama ja tunnustama oma valdkonna aktiivseid ja tublisid inimesi üle Eesti, kelle tegevus toetab valdkonna arengut.

Kandidaate saab esitada kümnes kategoorias:

1. Aasta tantsujuht;
2. Aasta kollektiiv;
3. Aasta rahvamuusik;
4. Aasta toetaja;
5. Aasta looja;
6. Aasta korraldaja;
7. Aasta koolitaja;
8. Aasta sündmus;
9. Pikaajaline panus valdkonna arengusse;
10. Maakondade tantsupidude või rahvamuusika pidude korraldaja

Kandidaadid palume esitada e-maili aadressil errs@errs.ee

Kandidaatide esitamise lõpp-tähtaeg on 1. november.

Eesti Rahvatantsu ja Rahvamuusika Seltsi sünnipäev ja iga-aastane tunnustusüritus leiab aset 29. novembril 2014 ERRSi üldkogu raames.

Toimumiskoht: Rahvakultuuri Keskus, J. Vilmsi 55, Tallinn algusega kell 13.00.

Täpsem info:

Eesti Rahvatantsu ja Rahvamuusika Selts
J. Vilmsi 55, 10147 Tallinn

Tel 601 5641

E-post errs@errs.ee

Ühemehe kultuur järepeidevust ei taga

TEKST: Kadi Hainas

Ümberringi lookleb üksik külatee. Uksed avanevad ning välja astub noor daam, kel sisimas vaid üks kindel teadmine - ühtegi tuttavat siin küll kohata pole võimalik. Ning kas üldse õnnestubki neid leida? Kas külarahvas võtab teda omaks või saadab heaga (või hoopis halvaga?) tagasi sinna, kust ta oma teekonda alustas? On ju varemgi tulnud neid, kel sihid suured ning hinges põlemas naiivne lootus lüüa kultuurimaja särama mitu korda eredamalt kui särab naaberküla oma...

Viimsi Harrastusteatri muusikal „Aken vastu päikest“ taasloob 80ndad, toonase kultuurielu ning inimsuhted, mis hoiavad läbiva raamina sidet mineviku ja tänapäeva vahel. Kuid lisaks inimsuhetele ei ole aegunud ka kultuur või õigemini, selle teostusviisid. Muutunud on vaid vaatenurgad. Kui vanasti olidki võimalused piiratud, siis nüüd unistatakse laiemalt. Ning kui projekte kirjutatakse, ei saada vastuseks võib-olla, vaid kas kindlameelne jah või hoopis ei.

Aegumatud probleemid

Jah, meil on tänapäeval internet. Jah, meil on inimesed, kes õpivad, kuidas kultuuri korraldada. Kuid kas meil on piisavalt neid, kes julgevad ja oskavad väikestes külates kultuuri teha? Neid, kes ajavad asja rohujuuretasandil? Kas kultuuri saab elus hoida, kui eesotsas on vaid üks inimene, kes lööb samaaegselt trummi, kirjutab projekte ja juhendab rahvatantsuansambli?

„Tänapäevased kultuuritöötajad ütlevad, et paljud probleemid, mis olid minevikus, on ka praegu,“ kinnitab muusikali lavastaja Krista Arbet ja lisab, et kultuuritöötaja ongi tihtipeale üks. Peale selle käib suur osa tööst projektipõhiselt ning projektijuht teeb samaaegselt kümme ametit. Arbet jagab mõtlemise kultuuris kaheks. Esimene neist on projektipõhine

mõtlemine, mis seisneb äratagemises, kuid jätab varju tuleviku. Teise puhul aga ei loe, kas tegemist on projektipõhise või järjepideva tegevusega. Keskmes on vaid küsimus - mis saab edasi?

Pelgalt juhust ei piisa

Projekti- ja muusikajuht Kalle Erm nõustub Arbetiga ning teab oma kogemuse põhjal öelda, et kultuuri ei saa üksi teha. „Kunstnik, koreograaf, lavastaja... Tol ajal olid ette nähtud vastavad inimesed, kuid tänapäeval arvatakse, et sellest piisab, kes üksi lahti teeb. Praegused kultuurimanagerid ei tahagi väikesesse küla kohta sattuda. Nad kardavad,“ mõtiskleb Erm.

Ta meenutab aega, mil oli ise kultuurivaldkonnas algaja rollis. Kui kunagi alustati kõige madalamast tasemest, siis praegu õpitakse akadeemias manageeringut. „Erioskustest jääb puudu,“ leiab Erm, et rohkem peaks rõhku pöörama hoopis sisulisele tööle.

Erm mõtleb noorusajale, mil Prangli saarel kultuuri tehtud sai, ning tunneb ära sama sündmustiku, millele etenduski baseerub. Inimsuhete toimimist kõrvalt vaadates nägi ta noore kultuurijuhi pettumusi ka siis. Kuid mida on vaja teha selleks, et pettumused õnnestumistega asendada?

Samm sammult saab siiski võimatu võimalikuks. Külarahvas võtab noore kultuuritöötaja omaks ning näeb üle pika aja ka ise võimalust, kuidas oma ellu värve tuua. On selge, et uuel inimesel on maakohas keeruline kultuuri edasi arendada. Kui aga kohaga üheks kasvad, on kõik võimalik. Siis astubki taas lavale läikivate kostüümidega naisansambel ja algab pidu, mis lõppeb alles varajastel hommikutundidel...

Põlvamaa rahvakultuuri spetsialist Kati Taal: Traditsioonid ei ole kivist, mõnikord on targem lasta asjadel minna

KÜSITLES: Kadi Hainas

Millal tundsite esimest korda, et rahvakultuuri edendamine on see, mis teid kogu hingest paelub?

Asusin rahvakultuurispetsialistina tööle vahetult peale ülikooli lõpetamist ja ega ma eriti ette ei kujutanud, mis mind ees ootab. Sel hetkel pakkus töökoht kahte olulist asja - jääda kodumaakonda ja rakendada oma erialaseid teadmisi folkloristikast.

Toona pulbitses minus väga suur uurijahing, mul oli paljudele asjadele küllaltki akadeemiline vaade ja ma vaatasin maakonnas toimuvat ikka pikka aega teadlase pilguga. Vaimustumised valdkonnast on tulnud aastate jooksul, selginemise- ja inspiratsioonihetked olukordades, kus midagi on ülimalt häs-

ti õnnestunud või kui olen aru saanud, et meeskonnaga koos on loodud midagi väga väärtuslikku ja fantastilist.

Minu õpetajaks ja eeskujuks on olnud muidugi mu suur perekond ja vanaema, kes meid kõiki seob. Suure perena on meil olnud oma tugevad traditsioonid ja kuna ma olen veetnud oma esimesed eluaastad ja hiljem ka kõik koolivaheajad tuhamägede külje all maal vasikaid ja lehma karjatades, siis on traditsiooniline eluviis, maaelu ja loodusega seotu mulle olnud alati väga omane ja hingelähedane.

Rahvakultuuri spetsialisti töö maakonnas on väga mitmekesine ning tööülesandeid on palju. Mis on teie enda jaoks

hetkel kõige suuremaks südameasjaks?

Minu töö kaldub väga palju traditsioonide ja põlvkondade jooksul edasi antud väärtushinnagute nähtavamaks tegemisele. Olen erialalt folklorist ja mind on kogu aeg huvitanud, kuidas inimesed tajuvad oma päritolu, kuidas ja mis hetkel teadlikkus esivanemate kaas antud pärandist avaldub ja kuidas oma perekonnas traditsioone luuakse, muudetakse ja hoitakse. Minu eesmärgiks on luua võimalikult

matelt saadud tarkused, aga väga sage- li me ise ei oska seda hinnata ja ei pea seda väärtuslikuks. Siis on vaja kedagi, kes inspireeriks või kes kõrvalt julgustaks neid uksi avama.

Rahvakultuuriga tegeledes on väga oluline jätkusuutlikus. Millised on need traditsioonid Põlvamaal, mis on teie arvates kõige olulisemad?

Traditsioonide jätkamine on minu arva-

Traditsiooniline eluviis, maaelu ja loodusega seotu, on mulle olnud alati väga omane ja hingelähedane.

paljus selliseid olukordi, kus inimesed suudaksid avastada iseennast just läbi oma päritolu ja hakkasid nägema kõike seda väärtuslikku, mis neile on vanemate poolt kaasa antud ja mida nad ise saavad oma lastele edasi anda. Üks võimalus, kuidas seda teha, on luua rohkem osalemiskeskseid sündmusi, selliseid, kus inimesed ise saaksid võimaluse ilma esinemispingeta olla loomuslikus keskkonnas ning seal ennast avada teisi eeskujuks võttes. Mina usun ja olen ise kogenud, et kõige motiveerivam asi elus on eeskuju. Kui näiteks üks noor pereema satub sellisele pärimuspeole, kus emad või vanaemad oma lastelastega laulavad ja mängivad täiesti loomulikus keskkonnas, ilma et nad peaksid kellegi ees esinema, ning kui see sama pereema saab pinge- vabas keskkonnas koos teistega mängida, laulda, pillimuusika järgi tantsida või nii- sama olla, siis see ongi parim õppevorm. Igapähe meil on olemas meie enda päris osa, meie enda traditsioonid ja esivena-

tes oluline siis, kui need on toimivad ja elujõulised. Olen oma töös näinud olukordi, kus püütakse tagasi ellu kutsuda või vägisi käimas hoida asju, mis olid kunagi kogukonnale väga olulised ja suure- joonelised, aga mis on tänaseks päevaks ühel või teisel põhjusel otsa saanud. Traditsioonid ei ole kivist, need muutuvad vahel koos põlvkondadega ning mõnikord on targem lasta oma aja ära elanud as- jadel minna selleks, et saaks tekkida uus tugev traditsioon.

Minu jaoks teeb traditsiooni väärtuslikuks see, kui on järelkasvu, kui on neid lapsi ja noori, kes seda enda jaoks oluliseks peavad ja seda edasi soovivad kanda.

Põlva maakonnas on hetkel väga tu- gev lõõtspilli mängimise ja õpetamise traditsioon ja see on üha kasvamas, kui- gi vahendid ja vormid selle traditsiooni sees on juba samuti muutunud. Lõõtspil- likultuur on kindlasti üks oluline ja sil- mapaistev rahvakultuuri valdkond meie

maakonnas ja see liikumine on tegelikult ammu juba ületanud ühe maakonna piirid.

Noorte järelkasvu koha pealt ei saa tähelepanuta jätta rahvatantsuharrastust - Kagu Kabujalakõõ rahvatantsu seltsist on tänaseks välja kasvanud juba terve uus koolitatud noorte tantsujuhtide põlvkond ja ka selle liikumise populaarsus ei näe kahanevat. Eriti hea meel on mul selle üle, et on olemas andekaid ja julgeid kodumaa patrioote nagu näiteks Andre Laine, kes oma Kagu-Eesti tantsupeoga on minu jaoks avanud täiesti uue mõõtme maakondlike tantsupidude traditsioonis.

Kolmandana toon välja sellel sügisel kolmandat õppeaastat alustanud Mooste Rahvamuusikakooli. Maakonnas on neli muusikakooli, nendest kahes on võimalik ka täiskasvanutel õppida ning Mooste on see, mis läbinisti keskendub rahvamuusikale. Mooste kool on väga oluline järjepidevuse ja traditsioonide õpetaja just loomulikult, inimlikult teel.

Seda, kuivõrd suur mõju on olnud

idanevad ja küpsevad edasi ka siis, kui füüsiline keha näiteks öösel magab. Suunamine traditsioonide tundmise ja märkamise poole käib mõtetes kuskil tagaplaanil koguaeg, ilma et oleks vaja konkreetselt mõelda või midagi pähe õppida ja minu jaoks on just see tõeliselt efektiivse ja tulemusliku, loomuliku õppimisvormi ehedaim näide.

Ma pean väga suureks väärtuseks, et Krista ja Raivo Sildoja, kes on selle kooli üles ehitamise nimel väga palju vaeva näinud ja õpetajate ja koolijuhi praegu sellesse kogu oma hinge panevad, on valinud oma ideede ja visioonide teostamise kohaks just Mooste.

Missugused on hetkel teie maakonna kõige suuremad mure - ja rõõmukohad?

Üks jätkuvaid murekohti on kultuuri-
töötajate positsioon ja tööülesanded maakonnas. Rahvamajade tööd reguleeriva seaduse üle on räägitud kogu Eestis ja ka meie maakonnale ei ole see teema võõras. Siin on palju küsimusi ja

Mina usun ja olen ise kogenud, et kõige motiveerivam asi elus on eeskuju.

kooli tegevusel ümbritsevale kogukonnale, näitab lastevanemate ja täiskasvanud õppijate suur poolehoid ja aktiivne osalemine kooli puudutavate küsimuste lahendamisel ja kooli toetamisel. Moostes ei lõpe õppetöö siis, kui 45 minutit tasustatud tunnist saab täis ja pill pannakse kotti, vaid sealt saab läbi õpetajate inspireeriva eeskuju kaasa väärtushinnangud ja tähelepanekud, mis nagu ideed

erinevaid võimalikke teid, kuidas toimida, kuid selge on see, et rahvamaja juhatajad on sageli need, kellele suunatakse kõikvõimalikke lisaülesannete täitmist ja kes peavad iseendaga aru pidades kõigega toime tulema. Rahvamaja juhatajal on raske oma seljatagust kindlustada, kui juba riiklikul tasandil nende tööd ja olulisust alahinnatakse.

Maakondlikul korraldustasandil teki-

tab muret meie Põlvamaa Kultuuri Koostöökogu, mida oleme püüdnud aastate jooksul efektiivselt toimima saada, aga mis siiski ei saa kuidagi minema. Finantssiliste vahendite nappus ei võimalda sinna etteotsa võtta palgalist tegevjuhti, kes saaks 110% koostöökogule pühenduda. Vabatahtlikkuse alusel või teise töö kõrvalt lisäülesandena selliseid ülesandeid täita ei ole võimalik.

Rõõmu tunnen selle üle, et meil on väga mitmekesine maakond. Kultuuri-ruumiliselt on siin ju Lõuna-Tartumaad, Võrumaad ja ka nurk Setomaad, samuti Peipsiäärne kultuuriruum. Mul on rõõm ka selle üle, kui kuulen kultuuritöotajaid rääkimas oma pisikestest töövõitudest. Kui näen seda, et nad leiavad jõudu ja jaksu toetada oma piirkonnas näiteks kooliõpetaja uurimistööd koolinoortega vmt. Minu jaoks on esmatähtis inimene, sest tean omast kogemusest, kui võrd kerge on läbi põleda ja ennast viimseni ära kurnata. Tänapäevane edule ja kasumile suunatud ühiskond ei väär-

jätta tähelepanuta või pidada ebavajalikuks töötajale abi pakkuda siis, kui tal on oma elus keeruline olukord.

Rahvakultuuri spetsialisti töös on väga paljud asjad vaja detailideni läbi mõelda. Kuidas tulete toime pingeliste olukordadega?

Mediteerimise kohta on öeldud, et iga inimene peaks seda tegema regulaarselt kord päevas vähemalt 15 minutit. Mulle väga meeldib vastus, mida kunagi kuulsin, kui jälle oli mediteerimisest juttu ja inimesed vastasid, et tänapäeval on kõigil nii kiire ja seda 15-t minutit päevas ei ole kuskilt võtta. Selle peale ütles õpetaja, et “kui on kiire, tuleb teha toipelt ehk istuda vähemalt pool tundi, et meeled jõuaksid rahuneda”. Pingelistes olukordades juhindun sageli samast põhimõttest - võtan aja maha, distantseerin ennast ja analüüsin olukorda kaine mõistusega niikaua, kuni näen lahendust. Mida kuumem supp, seda rohkem on vaja jahutamist.

Hindan kõrgelt neid inimesi, kes suudavad tehtud vigu näha ja tunnistada, pöörata need enda jaoks plussiks, neist õppida ja sirge seljaga edasi astuda.

tusta inimressurssi piisavalt. Eriti kurb on näha, kui organisatsiooni juhtkonna tasandil ei saada aru, et edukas ja loojaalne on töötaja siis, kui ta on mitte ainult hästi tasustatud, vaid ka õnnelik ja rahul, kui tema isiklik elu on korras ja tema stressitase madal. Mina olen veendunud, et inimene on tervik ning ei saa

Üldiselt mulle väljakutsed meeldivad ja ma suudan kriisiolukorras reageerida üsna operatiivselt ja kiirelt. Mulle meeldivad inimesed, kes suudavad mõelda teisiti kui mina ja pakkuda välja erinevaid lahendusi.

Väga suurt pinget ja lootusetust tunnen siis, kui puutun tööalaselt kokku ka-

dedust, vimma ja isiklikku viha pidavate inimestega, kes ei ole valmis maakonnas tekkinud probleemsituatsioonidele konstruktiivseid lahendusi otsima ja ei näe mitte midagi muud peale oma isikliku solvumise. Eksida võib meist igaüks, ka liigne emotsionaalsus on kultuuri valdkonnas sage konfliktide põhjus ja kõik on isiklikult kogenud, et on nii häid päevi kui ka selliseid, kus nähvamised ja ütlemised on kerged üle huulte tulema. Mina hindan kõrgelt neid inimesi, kes suudavad tehtud vigu näha ja tunnistada, pöörata

südamel kaasa elama ja nautima. Seal oli väga palju, mis puudutas sügavalt hinge, kaks päeva oli olemine kerge ja klaar, hing rahul ja süda rõõmus. Ma ei olnud korraldusega seotud, kuid toetasin protsessi läbi erinevate komisjonide.

Teine väga helge hetk oli Võru Folkloorifestivali ajal, kui avastasid kutsutud külalisena festivali avamiskongressil olles, et festivalil osaleb ka Mordva folklooriansambel Merema. Sama ansambli olin kutsunud ise aasta tagasi kevadel Moostesse Eesti Rahvamuusikatöötlaste

Pingelistes olukordades võtan sageli aja maha, distantseerin ennast ja analüüsin olukorda kaine mõistusega niikaua, kuni näen lahendust.

need enda jaoks plussiks, neist õppida ja sirge seljaga edasi astuda.

Mis te arvate, milline tants teid ennast kõige paremini iseloomustab?

Vene rahvalaulule loodud tants Karobuška ehk Korobeiniki. Tantsin seda väga meeleldi just seto kogukonnas. Nii selle tantsu muusikas kui ka liikumises on midagi väga paeluvat, ta on hoogne ja jõuline, aga samas omamoodi nukker, sest selles on säilinud originaaliks oleva vene rahvalaulu romantilise aga samas traagilise armastuse alatoon.

Millal tõi viimati teie töö silmadesse rõõmupisarad?

Mõlemad hetked on suvest ja minu tööga küll kaudu seotud. Sellesuvine suursündmus minu jaoks oli Seto Folk. See oli sündmus, mis pani mind üle aastate täiel

festivalile ja minu rõõm oli ikka ääretu, kui ma leidsin rühma juhi Ekaterina Modina Võru kandle banketisaalist. Veel samal päeval tulid nad oma kollektiiviga meie setu naiste koorile Madara külla, me laulsime ja vennastusime varajaste hommikutundideni välja. Soomeugrilaste vaheline sõprus on väga võimas, nende rahvastega koos lauldes ja maailma asju arutades toimub inimestevaheline lähenemine kõige sügavamal kosmilisel tasandil. Vahemaad ja teine keel ei mängi siin mingit rolli, need inimesed jäävad alatiseks elu osaks. Katja kingitud hõbe medaljoni kannan suvest saadik kaelas ja rasketel hetkedel on aidanud see mind väga palju, tunne, et selle ürgselt vägeva ja targa mordva naise, emakaru nagu teda kutsutakse, vägi on minuga ühenduses.

Mõtteid tantsupeost, mis tekkisid rahvatantsujuhtide suvekursusel

MÕTTED: Urve Kilk

Kahtlemata oli tantsupidu südamega tehtud, detailselt lavastajatel kavandatud ja tehniliselt suurepäraselt teostatud. Selliseid kauneid tantsumustreid ja puhtaid üleminekuid ei ole kaua aega pidudel näha olnud. Pealegi oli nendel joonistel ka oma sisu, aga detailide tähendust teadsid täpselt paraku üksnes loojad ise ja pärast viiekordset lavastuse vaatamist tabasid ehk ka eksperdid, peolisele pakkusid vaid silmailu. Kuigi viiteid sisule oli antud teatmikis, polnud ju pealtvaatajal mõeldav seda uurida paralleelselt kontserdi jälgimisega. Nii jäigi hing nalga. Seda võis juba ette näha, sest nii filosoofilise sisuga ideele oli väga raske üles ehitada lugu, mis jõudnuks igäüheni. Paraku ei suudetud (või ei tahetudki) tiimi kaasata Jaan Tätte taolist osavat sõnameistrit.

Laulupeol oli kahtlemata lihtsam avada pealkirja sisu. Sellest osasaami-

ne kujunes seekord aga teatud määral lausa katsumuseks. Kui ma pärast tantsupeo viimast kontserti täiskiilutud trammis ja bussis sõitnuna Lauluväljaku le jõudsin, oli järg juba mudilaskooride käes. Tajudes, kuivõrd palju oli väljakul rahvast, ei hakanudki istekohta otsima, vaid suutsin mudilased seistes ära kuulata. Seejärel üritasin leida vaba pingiotsakest või murulapikest, aga kahjuks tulemusteta. Kui mõni koht tunduski vaba olevat, siis selgus, et see oli reserveeritud. Viimases hädas võtsin kokku kogu julguse ja palusin luba toetuda sellele nii kauaks, kui omanik tagasi jõuab. Ei söandatud keelduda. Nii ma siis vaatasingi ära kogu peo järjest uusi kinni pandud kohakesi hõivates. Ja kui ma siis telepildist hiljem nägin, kui palju tühje toole oli vippidele mõeldud taraga piiratud privaatalal, hakkas endast lihtsalt hale. Eelmistel pidudel on mindki millegipärast väljavalitute hulka arvatud, nüüd aga, kui sain isegi tantsupidude aujuhuks tituleeritud, enam mitte. Tegelikult väärinuksid ju võimalust nendel tühjadel toolidel istuda kõik laulukooride ja tantsurühmade juhid, sest ilma nendeta ei saaks toimuda ühtegi pidu. Muide, lugesin kuskilt ajalehest samasugust arvamust ka Marju Lauristinilt.

Ja lõpuks veel südamevalust suhtumise pärast emakeelde. Minu märkustest hoolimata pole ükski tantsupeo liigijuht vaevunud oma õigekeelt parandama. Kes rääkis enne meeldivalt korrektelt, tegi seda nüüdki. Kes mitte, käskis endiselt rühmadel liikuda ükstei-

se järgi, kuigi juba seitsmendas klassis õpetati talle, et ainuõige on järele. Olgu pealegi, eks suulises väljenduses lubataksegi ju teatud mööndusi. Hoopis hullem on lugu kirja pildiga. Meie ajal rõhutati, et haritud inimest tuntakse koma kasutamise oskusest. Tundub, et nüüd on haritud inimesed hakanud lausa eputama koma-reeglite eiramisega. Mille muuga seletada keeldumist parandada tantsupeo „Maa ja ilm” 2011. a trükises kunstilise juhi tekstis viit komaviga? Või ongi saanud normiks teha igas üllitises vähemalt viis märgiviga? Just nii palju on neid ka nüüd meedias avaldatud lühikeses tänutekstis laulu- ja tantsupeolistele. Või mida arvata ettekande ajal ekraanile projitseeritud teksti autorist, kes suvatseb koma panna ainult et ette, nagu on talle raudselt meelde jäänud esimeses klassis õpitust? Suure ja väikse algustähe juhuslikku kasutamist pole aga üldse mõtet mainida. Küll on hea meel tõdeda, et vahepeal ei tea, kust tulnud ja kulutule-na tantsupeo lavastajate hulgas levinud meie emakeelele võõrad suured tänud ja tere kõigile ka minu poolt on hakanud taanduma.

Saingi südameelt ära, kuigi ei looda, et sellest midagi ka kuulda võetakse. Meie sotsiaalkaitse minister Helmen Kütt on öelnud: „Me kuulame, aga kas me ka kuulda võtame. Kõik saavad rääkida (mul tuli küll kirjutada, sest rääkimisvõimalust polnud), aur on välja lastud, kuid pärast teeme nagu ikka. Seda on tunnetada poliitikas, aga mitte ainult poliitikas.”

Alustab uus tantsuõhtute sari „Sabatants Hopneri majas“

Esimesest toimumisest 2012. aastal on Traditsioonilise Tantsu Festival Sabatants otsinud võimalusi olla enam kui vaid kord aastas toimuv festival ning pakkuda kvaliteetseid õpitube aastaringelt. Koostöös Raekoja platsil asuva Hopneri majaga hakkavad sügisest kord kuus toimuma tantsuõhtud Sabatants Hopneri majas.

Tegemist on Eesti tantsuklubide ja -majade jaoks uue formaadiga, kus õpituba ning tantsuõhtu on kombineeritud (siiani on meil levinud komme, et õpitu-

ba toimub enne vabas vormis tantsimist ning mingil hetkel toimub selge üleminek vabale tantsuõhtule). Tegemist on kindla alguse- ja lõpukellaajaga üritusega, milles vaheldub õppimine ja õpetamine vabamas vormis tantsimisega.

Tantsusaali pääseb hõlpsamini Hopneri Maja keskaegse osa ehk aadressil Vanaturu kael 3 asuvast uksest. Pileteid ei müüda, teretulnud on väike panus kogumiskarpi tänuks pillimehele ja perenaisele. Tere tulemast!

Sabatants Hopneri majas novembris

27. novembril tegeleb Sabatants Hopneri majas seto tantsuklутuuriga. Eestvedajaks on pillimees ja tantsija Jaan Sarv, teda tulevad toetama Tallinna setod, kes lisaks oma tantsude õpetamisele jagavad kogemusi, kuidas

hoida oma identiteeti ja kultuuri kodukohast sadu kilomeetreid eemal pealinnas.

Sissepääs: Vanaturu kael 3
Pileteid ei müüda, teretulnud on väike panus kogumiskarpi tänuks pillimehele ja perenaisele.

Ullo Toomi nimelise rahvatantsustipendiumi sai tantsujuht Natalja Rasskazova Ida-Virumaalt

Ullo Toomi Fondi halduskogu otsusega sai 2014. aasta Tantsutaadi-nimelise rahvatantsustipendiumi Ida-Virumaa rahvatantsuliikumise edendaja ning rahvatantsuansambli “Suveniir” kauaaegne juht Natalja Rasskazova.

Ullo Toomi halduskogu otsustas üksmeelselt määrata 2014. a. Ullo Toomi nimelise stipendiumi Natalja Rasskazovale pühendanud tantsutöö, rahvaste tantsude ja eesti rahvatantsu propageerimise eest Ida-Virumaal.

Ullo Toomi halduskogu esimehe Ilma Adamsoni sõnul on Natalja Rasskazova oma aastatepikkuse tööga andnud hindamatu panuse tantsukultuuri arendamisse Ida-Virumaal. “Natalja Rasskazova suhtub tähelepanuväärse austusega eesti tantsu ja tantsutraditsiooni üldiselt ning samuti peab ta oluliseks rahvarõiva traditsioone, olles neid lausa ise tikkinud ja õmmelnudki. Natalja on siduvaks lüliks eri rahvuste vahel, ta hindab tantsijate omavahelisi sõbralikke suhteid ja toetust,” ütleb Adamson.

Natalja Rasskazova on tänaseks olnud 32 aastat rahvatantsuansambli “Suveniir” juht ja eestvedaja. Ansambli repertuaaris on üle 40 eesti tantsu. Mahukas on ka

vene tantsude programm. “Suveniiri” repertuaar hõlmab nii Euroopa, Aafrika, Idamaade, kui ka Põhja- ja Lõuna-Ameerika tantse. „Suveniir“ on innukas osaleja ka meie üleriigilistel tantsupidudel. XIX tantsupeol “Puudutus” osalesid rahvatantsuansambli 5.-6. klassi ning A segarühm.

1987. aastal loodud Ullo Toomi Fondi eesmärk on jäädvustada mälestust Ullo Toomist ning väärtustada rahvatantsu-alast tegevust. Fondi rahast antakse välja Ullo Toomi nimelist tantsustipendiumi eesti rahvatantsul ja autoritantsul põhineva silmapaistva tegevuse eest. Toomi stipendiumi saajate seas on olnud Henn Tiivel, Mait Agu, Ilma Adamson, Ilmar Moss, Helju Mikkel ja teised armastatud rahvatantsujuhid. Stipendiumi kätteandmist korraldavad Eesti Laulu- ja Tantsupeo Sihtasutus ning Eesti Rahvatantsu ja Rahvamuusika Selts.

PALJU ÕNNE

Sünnipäevalapsed oktoober

3.10.1964 Ingrid Arro 50

8.10.1949 Tiina Aasmäe 65

12.10.1922 Hayde Kursk 92

12.10.1959 Maire Merioja 55

19.10.1964 Leili Väisa 50

22.10.1929 Ehalaine Vooremaa 85

26.10.1949 Vivian Paaksi 65

26.10.1969 Egne Liivalaid 45

